

๑๕๗

ทำ
อาจารย์
พิมพ์
ใหม่
แพรวดำ!

คู่หัว 扶华
เขียน

ภวิษย์พร
แปล

กดจองอ่าน

11504 คือรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน เป็นอย่างไรกันบ้างคะ กับความน่ารักน่าเอ็นดูของท่านอาจารย์แพนด้า เชื่อว่าหลายคนคงตกหลุมรักเจ้าแพนด้าจนถอนตัวไม่ขึ้นไม่ต่างจากซินชีวเลยใช่ไหมคะ

ในเล่มนี้ซินชีวของเรายังคงต้องออกเดินทางในโลกมนุษย์เพื่อทำภารกิจลงโทษให้สำเร็จ โดยมีท่านอาจารย์แพนด้าที่ใช้อีกร่างหนึ่งคอยตามดูแลอยู่ไม่ห่าง ทว่าระหว่างการเดินทางของอาจารย์และศิษย์คู่นี้ ซินชีวกลับได้พบกับความจริงอันแสนโหดร้ายของโลกมนุษย์ บางครั้งสิ่งที่น่ากลัวที่สุดอาจไม่ใช่ปีศาจ หากแต่เป็นมนุษย์ที่กระทำต่อมนุษย์ด้วยกันเอง

ซินชีวจะแก้ไขเรื่องราวเลวร้ายเหล่านี้ได้หรือไม่ และเธอจะช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไร มาร่วมออกเดินทางไปพร้อมกันในเล่มนี้เลยนะคะ

๑๕๗

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

Cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน)

Child Abuse (การทารุณกรรมเด็ก)

Death (การตาย)

Physical and Mental Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)

Suicide (การฆ่าตัวตาย)

Violence (ความรุนแรง ทำร้ายร่างกาย)

“ข้าเพียงเคยทำ เรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรก ไม่ค่อยคล่องมือเท่าใด หากเย็บได้ไม่ดี เจ้าก็ให้อภัยด้วย” ซินชีวเก็บมือกลับมา ก่อนเอ่ยขออภัยง่าย ๆ อย่างไม่ไร้ความจริงใจ

เบื้องหน้าเธอมีหูชานเหนียงที่เพิ่งถูกจับตัวมานั่งอยู่ ซินชีวคิดจะจัดการนางให้เรียบร้อยสักหน่อย เพราะรู้ว่าบาดแผลตรงหน้าอกของนางคงเจ็บปวดไม่น้อย ดังนั้นเธอจึงรู่่นอยู่กับการดั่งปรารถนาวิญญานของตัวเองออกมาทำเป็นเส้นด้าย เพื่อเย็บแผลตรงหน้าอกนั้นเข้าด้วยกัน

ก่อนหน้านี้ นักพรตล่อยั้งหัวเราะเยาะหาว่าซินชีวเพื่อจ้อ ด้วยสภาพของผีที่ได้รับความยุติธรรมเป็นสภาพสุดท้ายตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ ความไม่เป็นธรรมที่นางได้รับยอมทำให้ไม่อาจเปลี่ยนสภาพของนางได้

ผลคือเพิ่งจะพูดจบ เขาก็เห็นซินชีวใช้ ‘เข็มและด้าย’ เย็บแผลตรงหน้าอกของอีกฝ่ายได้จริงกับตาตนเอง ง่ายตายตรงไปตรงมาราวกับกำลังเย็บตุ๊กตาผ้าขาด ๆ อย่างไม่ร้อยั้งนั้น

หูซานเหนียงยังคงที่มที่อยู่ออยู่เหมือนเดิม ไม่รู้ว่านางเป็นผีที่มีสติปัญญาหรือไม่ ทว่าซินชิวกลับไม่ได้คิดอะไรมากนัก เธอเพียงดึงร่างนั้นออกมาจากยันต์เหลืองแล้วลงมือเย็บแผลมั่ว ๆ ไปรอบหนึ่งจนเสร็จ ก่อนจะเอ่ยกับนางว่า “ต่อจากนี้ไปเจ้าก็ติดตามข้าแล้วกัน”

จากนั้นเธอก็ยัดนางเข้าไปในไม้แกะสลักเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่ง ยังคงเป็นไม้แกะสลักของขวัญก่อนจากลาที่เจ้าห้ามอบให้ ก่อนหน้านั้นซินชิวเคยหยิบไม้แกะสลักออกมาสร้างทำเป็นเซียน ตอนนั้นยังหยิบไม้แกะสลักรูปตุ๊กตาเด็กหญิงน่ารักน่าเอ็นดูออกมาให้เป็นที่พิงพิงของหูซานเหนียง เนื่องจากไม้ที่นำมาใช้แกะสลักนั้นเป็นไม้วิเศษในภูเขาสูงหลัง หูซานเหนียงอยู่ข้างในนี้จึงมีประโยชน์กับเธอ

ซินชิว คิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าไม้แกะสลักที่เจ้าห้ามอบให้จะมีประโยชน์ขนาดนี้

ไม้แกะสลักชิ้นเล็กถูกซินชิวเอาไปแขวนไว้บนหูของนักพรตล่อจิงโยกโคลงไปตามการเดินของเขา นักพรตล่อให้ข้อเสนออย่างหนึ่ง แต่กลับถูกซินชิวมองข้ามไปอย่างสมเหตุสมผล เหมือนตอนแรกที่เขาปฏิเสธไม่ให้ทารกหญิงคนนั้นจับหูของเขา ซึ่งก็มีจุดจบเป็นการถูกเมินเซนกัน

หลังจากออกมาจากเมืองแห่งนั้นได้หลายวัน พวกเธอก็ไม่ได้เข้าเมืองอีก แต่กลับเลือกเดินไปตามเส้นทางรกร้างอยู่ตลอด ผ่านไปเป็นครั้ง ๆ วันก็ยังไม่เจอผู้คนแม้แต่คนเดียว ทั้งหมดนี้ย่อมเป็นเพราะซินชิวใส่ใจพี่ใหญ่อู่วี่ ผู้ที่ราวกับว่าใช้ชีวิตอยู่ในป่าลึกมานานหลายร้อยปีไม่เคยพบเจอผู้คน

ซินชิวเปรียบเทียบความครึกครื้นในเมืองกับใบหน้าของอู่วี่

แล้วตัดสินใจเลือกความงามนั้นโดยไม่ลังเล เพื่อให้พี่ใหญ่อู่วี่มีความสุข เธอไม่เข้าไปในเมืองก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ชายหญิงอยู่ด้วยกันตามลำพังท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร ได้พูดคุยบอกล่าความในใจกัน มีใช้ว่ายอดเยี่ยมกว่าเธอ

น่าเสียดายที่อู่วี่ดูเหมือนจะไม่ชอบพูดคุยสักเท่าไร ซินซิวจึงได้แต่หันไปประลองฝีมือกับนักพรตล่ออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปพูดคุยกับหูซานเหนียงที่เรียบง่ายไม่เอ่ยคำใดอีกครู่หนึ่ง

เธอเอ่ยกับหูซานเหนียงว่า “เจ้าตายมานานหลายปีถึงเพียงนี้ แต่ยังคงวนเวียนอยู่ในสถานที่ที่ใหญ่เพียงเท่ากันแห่งนั้น ช่างแปลกประหลาดโดยแท้

“เมื่อก่อนเจ้าคงไม่กล้าออกจากบ้านเพียงลำพังสินะ ตายไปจนกลายเป็นผีแล้วก็ยังไม่กล้า ตอนเช้าจะพาเจ้าออกไปดูโลกภายนอก เจ้าก็ไม่ต้องหมกมุ่นอยู่กับตัวเองอีก มองให้มาก ฟังให้มาก พูดคุยให้มาก เชื่อว่าทุกคนที่ตายไปแล้วจะกลายเป็นผีได้นะ ทุกสิ่งล้วนมีการเปลี่ยนแปลง ก็ถือเสียว่าได้เริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง เป็นผีที่มีความสุขก็แล้วกัน”

บางครั้งการที่คนคนหนึ่งกักขังตัวเองไว้ในสถานที่แห่งหนึ่งก็เป็นเพราะพบเห็นโลกมาน้อยเกินไป หากว่าในดวงตาและในหัวใจมีโลกที่กว้างใหญ่ เมืองเพียงเมืองเดียวจะกักขังคนจนตายได้อย่างไร

หลังจากพูดให้แง่คิดและให้กำลังใจกันไป เมื่อใดที่อู่วี่ไม่อยู่ใกล้ๆ ซินซิวก็จะเขย่าไม้แกะสลักของหูซานเหนียงพลางพูดความในใจกับนาง

“เจ้ามันคนซึ่ฉลาด ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดีก็ฉลาดกลัวไปเสียหมด ข้าจะบอกให้นะ...ตอนนั้นเจ้าควรจะต้องติดตามอยู่ข้างกายสามีของเจ้า

ทั้งวันทั้งคืน ยามเขานอนเจ้าก็ไปนั่งจ้องอยู่บนหัวเตียง ยามเขากินข้าว เจ้าก็ไปนอนอยู่บนโต๊ะอาหาร ดูซิว่าเขาจะกล้าหาสตรีอื่นมาให้กำเนิดลูกอีกหรือไม่ รับประทานได้เลยว่าแม้แต่กินข้าวเขาก็ยังกินไม่ลงเลยละ

“ยังมีคนพวกนั้นอีก วันๆ เอาแต่กระพือข่าวลือินทาเจ้า เจ้ากลายเป็นผีแล้วก็มีข้อได้เปรียบ สามารถลอดทะลุกำแพงได้ เจ้ารู้ว่าบ้านใดสามีภรรยาแอบคบชู้ หรือบ้านใดน้องชายสามีกับพี่สะใภ้มีความสัมพันธ์คลุมเครือ ก็ไปตะโกนที่บ้านนั้น เสียงดังเท่าใดก็ตะโกนให้ดังเท่านั้น ป่าวประกาศให้คนรู้กันไปทั่วเมือง

“ที ทำให้พวกเขาุ่นวายจนอยู่ไม่เป็นสุข พวกเขาตีกันเองขึ้นมา เจ้าก็ไม่ต้องลงมือด้วยซ้ำ ชมเรื่องสนุกเช่นนี้แล้วจะไม่เบิกบานใจได้หรือ”

หลังจากการเฝ้าปราบนกรอกหูอยู่หลายวันของซินฉิว ในที่สุดหูซ่านเหนียงก็ยอมหันมาสนใจเธอ นางเอ่ยประโยคแรกอย่างตืดๆ ซัดๆ ว่า “ถ้า...ถ้าเช่นนั้นตอนนี้...ไป...”

ซินฉิวตัดบทนาง “ตอนนี้จะไปไหนเล่า เรื่องราวจบไปแล้ว เจ้าไปก็เหมือนการทะเลาะกันที่พอแพ้แล้วก็ไม่มีโอกาสครั้งที่สอง นั่นแหละ ต่อให้ยามนี้เจ้าจะคิดหาวิธีเอาคืนได้ยอดเยี่ยมเพียงใดก็สายเกินไปแล้ว ได้แต่เก็บเอาไว้เป็นบทเรียน ครั้งหน้าหากทะเลาะกับใคร ก็จำไว้ว่าต้องเอาประสบการณ์ที่ล้ำค่านี้มาใช้ให้ดี”

หูซ่านเหนียงไม่ได้เอ่ยคำใดต่อ สุดท้ายซินฉิวจึงสรุปให้นางฟังว่า “เจ้าฟังพยานุรุชผู้นั้นราวกับฟังเส้นสุดท้ายที่ช่วยชีวิตเจ้า แต่คนเขากลับมีแต่จะกลายมาเป็นเชือกที่ผูกคอเจ้าเสียเอง”

นักพรตล่อฟังพวกนางพูดคุยกันก็อดไม่ไหว แค้นเสียงเอ่ยว่า “เหตุใดเจ้าถึงอาฆาตแค้นบุรุษขนาดนี้เชียวเล่า”

ชินชิวตบหัวนักพรตล่อ “ข้าไม่ได้อาฆาตแค้นบุรุษ แต่ข้าอาฆาตแค้นคนสารเลวคู่นั้นต่างหาก คนสารเลวไม่แบ่งแยกชายหญิง เพียงแต่ว่าสัดส่วนของบุรุษสารเลวที่ข้าได้พบเจอกลับมีมากจนน่าเหลือเชื่อ”

ครั้งหางตาเหลือบไปเห็นว่าอู่วิวี่หัววัตฤติบในการทำอาหารเย็นกลับมา ชินชิวก็ส่งเสียงดังเป็นพิเศษว่า “เจ้าดูอย่างอู่วิวี่สิ เขาดีมากเลยละ ข้าชอบเขายิ่งนัก!”

นักพรตล่อ *อย่างเจ้านี้เรียกว่าชอบเขาหรือ อย่างเจ้าน่ะเรียกว่าน้ำลายสออยากเขมือบร่างกายเขาต่างหาก*

ชินชิวยุติการพูดคุยกับพาหนะและไม้แกะสลักห้อยแขวนขยับมาอยู่ข้างกายอู่วิวี่ คิดหาวิธีเอ่ยชื่นชมเขา “โอ้โฮ ขนของไก่ป่าที่ท่านเอากลับมาวันหนึ่งดงามจริง ๆ ท่านสายตาดีมากเลยนะ”

ดงามหรือ เซินถู่วิวี่มองไก่ป่าที่หัวอยู่ในมือแล้วพลันนึกถึงปีนั้นตอนที่ตนอยู่ในถ้ำปีศาจ มีราชาปีศาจไก่ฟ้าตนหนึ่งที่สีขนสวยสดน่ามองยิ่งกว่า ลูกศิษย์น่าจะชอบไม่น้อย

ชินชิว “หน้าตาดงามน่ามอง เวลาकिनรสชาติต้องไม่เลวแน่”

เธอยิ้มมองอู่วิวี่และไก่ป่าที่อยู่ในมือของเขาด้วยสายตาแฝงความหมายลึกล้ำ

เซินถู่วิวี่ฟังไม่ออกว่าลูกศิษย์กำลังเกี่ยวพานตน เพียงพยักหน้าพลางเอ่ยชมลูกศิษย์ “ฝีมือทำอาหารของเจ้ายอดเยี่ยมยิ่งนัก ไม่ว่าสิ่งใดก็สามารถทำให้อร่อยได้”

ชินชิวแน่ใจแล้วว่าพี่ใหญ่ท่านนี้เป็นพวกเก็บตัวรักสันโดษ เขาฟังการบอกเป็นนัยแต่ละอย่างของเธอไม่ออกแม้แต่น้อย พี่ใหญ่ท่านนี้คือชายแท้ แถมยังเป็นประเภทที่เป็นโสดมาหลายร้อยปีเสียด้วย

ซึ่งเรื่องจริงก็ไม่ได้ต่างจากที่เธอคิดสักเท่าไร อาจารย์ของเธอ เป็นชายแท้ผู้เป็นโสดมานานหลายร้อยปีจริงๆ กินก็กินเหล้ากับไม่ไผ่ ในห้องล้วนมีแต่ลูกตุ้มเหล็ก แม้แต่อาหารก็กินเป็นแท่งตรงๆ¹

แข็ง ทื่อ ทั้งยังซื่อป้อ

พอคิดถึงเหตุการณ์ค่าคืนก่อนที่ถูกหุซซานเหนียงขัดจังหวะ ซินชิวก็รู้สึกกระสับกระส่ายขึ้นมา คืนนี้ทั้งสองพักอยู่ที่ศาลเทพภูเข ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง เธอจึงงงใจไลน์ภพรตล่อให้ไปอยู่ด้านหลังศาล ปลอ่ยให้เข้าไปกินหญ้าอย่างอิสระ

ภพรตล่อโวยวาย “ข้าผู้อาวุโสมีชื่อเสียงจริง ๆ จะกินหญ้าได้อย่างไร!”

ซินชิวตอบกลับเขาอย่างใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว “เช่นนั้นวันนี้ เจ้าก็ลองกินดู ไม่แน่ว่าอาจจะชอบก็ได้”

ครั้นเห็นว่าซินชิวเดินเข้าไปในศาลแล้ว ภพรตล่อก็เอาหัว แบนหน้าต่างผู้ๆ ดวงตาเพ่งมองเข้าไปด้านใน เขาอยากรู้นักว่าวันนี้ ซินชิวจะถูกปฏิบัติอย่างไร

ซินชิวเดินไปนั่งลงข้างกายซินถูอวี เธอตัดผมข้างจอนหู ก่อน จะคลี่ยิ้มให้เขา

ซินถูอวี “...”

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด ทั้งที่มองดูแล้วลูกศิษย์ผู้นี้จะดูอ่อนโยน และเป็นมิตรมากเป็นพิเศษ แต่เขากลับรู้สึกกระวนกระวายจนนั่ง

¹ ในบริบทนี้นักเขียนตั้งใจเล่นคำในภาษาจีน เพื่อสร้างภาพเปรียบเทียบระหว่างซินถูอวี ในความคิดของซินชิวกับแพนด้า โดยใช้คำว่า 铁打直男 ซึ่งเป็นศัพท์แสลง แปลตรงตัวได้ว่า ‘ชายแท้ที่ทำมาจากเหล็ก’ หมายถึง ผู้ชายที่หัวแข็ง ตรงไปตรงมา และไม่เข้าใจเรื่องอารมณ์ หรือความรัก ขณะเดียวกันคำนี้ยังพ้องนัยกับคำว่า 食铁兽 (ตัวกินเหล็ก) ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของแพนด้า

ไม่เป็นสุข

ซินชีววางมือลงบนหลังมือของอู่วี ความอบอุ่นบนฝ่ามือแทรกซึมเข้าไปในผิวหนังของเขา ตามหลักแล้วนี่เป็นการกระทำที่คลุมเครืออย่างมาก แต่พอเธอเงยหน้ามองกลับเห็นเพียงดวงตาที่เต็มไปด้วยความสงสัยคู่นั้นของพี่ใหญ่อู่วี เขาไม่แม้แต่จะขยับมือหนี เพียงแค่มองเธอหนึ่งๆ ราวกับรอให้เธออธิบายว่าคิดจะทำอะไร

“ตอนนี้ท่าน...รู้สึกอะไรหรือไม่” เธอคาดเสียงลงต่ำ

ซินฉู่วีไม่เข้าใจ “ฝ่ามือของเจ้าอุ่นร้อน แสดงว่าคืนนี้เจ้าไม่หนาว”

เขาจำได้ว่าก่อนหน้านี้อ่างคืนลูกศิษย์มักจะบอกว่าตัวเองหนาว แต่วันนี้มือของนางกลับไม่ได้เย็นเลยแม้แต่หน่อย

ซินชีวได้แต่เงยไปสามวินาทีก่อนจะล้มเลิกการสื่อสารด้วยคำพูด มือข้างหนึ่งค่อยๆ ดึงคอเสื้อของตัวเองออก พลังเย้ยด้วยน้ำเสียงล่อลวงใจคน “ข้ามีบางอย่าง...อยากให้ท่านดู”

ซินฉู่วีได้ยिनลูกศิษย์พูดเช่นนั้นก็ไม่ขยับจริงๆ แม้เขาจะไม่รู้ว่าต้องดูสิ่งใด แต่สายตาก็ยังคงจับจ้องตามมือของลูกศิษย์ที่กำลังดึงคอเสื้อเปิดออก

ในขณะที่ซินชีวกำลังตั้งใจแสดง เพื่อสร้างบรรยากาศให้อีกฝ่ายหวั่นไหว พี่ใหญ่อู่วีกลับพูดขึ้นว่า “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

น้ำเสียงนั้นเข้มงวดประหนึ่งกำลังจะกวาดล้างสิ่งชั่วร้าย

ซินชีวยังนึกว่าในที่สุดเขาก็รู้ตัวแล้วว่าเธอจะทำอะไร ตอนนี้จึงเตรียมจะผลักเธอออกแล้วพูดเสียงดังว่า “ข้าไม่ใช่บุรุษเช่นนั้น!” ผลคือเขากลับกดไหล่ของเธอเอาไว้ ทั้งยังออกแรงมากเป็นพิเศษ

มือของซินฉู่วีกัด ‘รอยสัก’ ฝึร้ายบนไหล่ของลูกศิษย์เอาไว้

นั่นคือรอยสักที่ก่อนหน้านี้ชินชิวให้ผิตนหนึ่งสักให้ตอนที่เดินทางผ่านศาลเซียนหลังจ้าว

แม้จะบอกว่าตอนนั้นเซียนฉู่วีก็คอยสะกดรอยตามลูกศิษย์อยู่ไม่ห่าง แต่เขาก็ไม่ได้คอยจับตามองลูกศิษย์อยู่ตลอดเวลา ยามที่นั่งอยู่บนหลังคาจึงมักเหม่อลอยอย่างเลียงไม่ได้ แล้วนับประสาอะไรกับที่ครั้งนั้นก็อยู่ในศาลของเซียนหลังจ้าว ย่อมไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรขึ้นได้แน่ เขาจึงไม่ได้สนใจว่าลูกศิษย์ทำอะไรอยู่ในศาล ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้ว่าเธอเป็นฝ่ายเรียกร้องอยากสักเอง

ตั้งนั้นตอนนี่จึงกลายเป็นละครโศกนาฏกรรมไปเสียแล้ว

เซียนฉู่วี “บนร่างของเจ้ามีร่องรอยของผีร้ายได้อย่างไร เจ้าต้องการให้ข้าดูสิ่งนี้เองหรือ...ไม่ต้องกลัว ตะบะของผีร้ายตนนี้ต่ำต้อยอีกทั้งรอยตราที่ไม่ได้มีประโยชน์อันใด ข้าจะช่วยกำจัดทิ้งให้เจ้าเดี๋ยวนี้”

ชินชิว “อะไรนะ เดียวก่อน!”

ความเร็วในการห้ามปรามของเธอไม่เร็วเท่าการลงมือของอาจารย์เซียนฉู่วีเป็นห่วงลูกศิษย์ถึงเพียงนี้ แน่แน่นอนว่าต้องยื่นมือออกมาปาดทันที ลบรอยตราผีร้ายจนหมดสิ้น

เขามองไหล่ที่กลับมาขาวนวลเนียนดังเดิมของลูกศิษย์ น้ำเสียงก็อ่อนลง ซ้ำยังเอ่ยปลอบใจเธอด้วยว่า “ไม่เป็นไรแล้ว”

พร้อมถือโอกาสขยับคอเสื้อให้เธอ เอ่ยกำชับว่า “วันหน้าหากเจอเรื่องเช่นนี้อีกต้องรีบบอกข้า อย่าได้เกรงใจที่จะพูดเด็ดขาด”

ชินชิว “...”

เวลานี้เธอเพิ่งเข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

โธ่ รอยสักของเธอ ล่องลงบุรุษไม่สำเร็จ แถมรอยสักยังถูกลบไปแทน นี่มันเป็นการดำเนินเรื่องแบบใด ไม่ได้เสียตัว แต่กลับ

เสียรอยสักไปแทนเหียนะ

นักพรตล่อที่อยู่ด้านหลังศาลเทพภูเขาหัวเราะเสียงดังคล้ายเสียงล่อ แต่ไม่นานเสียงนั้นก็พลันเงียบลง เหลือเพียงเสียงขลุ่ยขลุ่ยในลำคอ

ซินชีว้อบอายนพาลโกรธ ความโมโหพลักดันให้เกิดความกล้า เธอยกมือปลักหน้าอกของอูวี่ด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าเร็วแรงของเธอจะต้องทำให้เขาล้มหายได้แน่นอน

ทว่าความมั่นใจอย่างมีเดบอดมักทำให้คนล้มเหลว เธอไม่อาจปลักอูวี่ให้ขยับเขยื้อนได้แม้แต่น้อย ราวกับกำลังปลักภูเขาสูงหนึ่ง

ส่วนซินชีวี่ที่ถูกปลักหน้าอกก็คิดว่าตนเข้าใจได้ จึงลุกขึ้นยืนแล้วขยับมานั่งลงด้านข้าง เว้นที่นั่งไว้ให้เธอ

ซินชีวี่ *สุดยอดเลย ผู้ชายคนนี้สุดยอดไปเลย วันนี้เธอจะต้องทำให้เขาเข้าใจให้ได้ว่าเธอหมายความว่าอย่างไร*

เธอลุกขึ้นยืน ทว่ามีมือเพ็งจะจับเข็มขัดรัดเอวของตัวเอง ประตูใหญ่ของศาลเทพภูเขาก็ตกคนปลักเปิดออก ก่อนจะมีบุรุษผู้หนึ่งเดินโฉบโฉบเข้ามา เนื่องจากตำแหน่งที่ซินชีวี่กับอูวี่อยู่คือด้านหลังเสารูปปั้นอีกด้านหนึ่ง บุรุษที่บุกเข้ามากลางดึกจึงไม่ทันสังเกตเห็นพวกเขา

แต่การกระทำของซินชีวี่ถูกคนขัดจังหวะไปแล้ว เส้นเอ็นบนหน้าผากเต้นตุบๆ เธอสบถในใจ *มารดา มันเถอะ! ทำไมทุกครั้งถึงช่วงเวลาสำคัญจะต้องมีคนบุกเข้ามาสร้างความวุ่นวายทุกที คราวนี้เรื่องอะไรอีกเล่า*

ทว่าครั้งนี้พวกเขาเจอเข้ากับฉากฆ่าตัวตาย บุรุษที่วิ่งมายังศาลกร่างกลางป่าดึก ๆ ตึ้น ๆ หยิบเชือกขึ้นแขวนพาดบนชื่อกาน

เตรียมจะผูกคอตาย ก่อนสิ้นใจ เขายังนึกคุกเข่าอยู่หน้าเทวรูปของ เทพภูเขา ร่ำร้องระบายสิ่งที่ตัวเองประสบพบเจอด้วยเสียงสะอึกสะอื้น จนไม่เป็นคำพูด ทำให้ผู้คนแทบทนฟังไม่ได้

ชินชิว "..."

เธอนั่งลงด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ เป็นสีหน้าเดียวกันกับชินจูวี่ ที่ยังคงไม่เข้าใจว่าเมื่อครู่เกิดโศกนาฏกรรมอันใดขึ้นกันแน่

สายลมพัดมาพร้อมกับสายฝนเยียบเย็น ยังมีเสียงพรั่ำพรัดนา ถึงความทุกข์ระทมของบุรุษ บวกกับสภาพจิตใจของชินชิวี่ในเวลา นี้ ก็ยิ่งทำให้รู้สึกเศร้าวังเวงขึ้นอีกหลายส่วน

บุรุษผู้นี้เป็นชาวบ้านจากหมู่บ้านใกล้เคียง บิดามารดาและ บุตรสาวของเขาล้วนล้มป่วยและจากไป เหลือเพียงภรรยาที่นอนป่วย อยู่บนเตียง ทว่าครอบครัวยากจนไม่มีแม่แต่เงินจะซื้อยาให้นาง

หลายวันก่อน เขาเพิ่งงานแบกหามทำแทนผู้อื่นได้อย่าง ยากลำบาก ต้องหามของติดต่อกันหลายวันจนเอวขาแทบหัก ทว่า ผู้ว่าจ้างกลับอ้างว่าสินค้าถูกเขาทำให้เปราะเปื้อน จึงไม่ยอมจ่ายค่าจ้าง เขาจำต้องไปทวงเงินถึงบ้านอีกฝ่าย หวังเพียงได้มาแค่ครึ่งหนึ่งก็ยังดี แต่กลับถูกอีกฝ่ายทุบตีและขับไล่ออกมาจากบ้าน

บุรุษไร้หนทางให้เดินต่อ ยามคิดถึงว่าภรรยายังอยู่ที่บ้านรอ ให้เขานำเงินไปซื้อยา เขาก็ยิ่งมีอาการกลับไปเฉยชิวี่หน้านางได้ รู้สึกว่า ตัวเองไร้ประโยชน์ ดังนั้นเขาจึงวิ่งมาที่ศาลเทพภูเขาแห่งนี้กลางดึก หมายจะผูกคอตายที่นี่

ได้ยินบุรุษร้องไห้อย่างสิ้นหวัง พลังขอร้องเทพภูเขาที่ไม่รู้ว่า มีอยู่จริงหรือไม่อย่างสงเดซ ชินชิวี่ก็หยิบเอาทองก้อนหนึ่งออกมาจาก ถุงร้อยสมบัติแล้วโยนออกไป

บุรุษกำลังตั้งเชือกเตรียมจะแขวนคอตายพลันเจ็บหัวแปลบ คล้ายถูกอะไรบางอย่างกระแทกเข้าไป เขาก็มหันหลังไปมองตาม จิตใต้สำนึก ก่อนจะปล่อยเชือกออกอย่างไม่อยากเชื่อ จากนั้น หยิบ ‘ก้อนหิน’ ที่กระแทกหัวเขาก่อนนั้นมาดูอย่างละเอียด

“คือ...คือทอง!” บุรุษถือทองก้อนนั้นอย่างเลื่อนลอยระคน ไปด้วยความปีติยินดีเจียนคลั่ง เขากวาดตามองไปรอบศาลเทพภูเขา ที่ไม่ใหญ่แห่งนี้ ดีใจจนน้ำตาไหล นั่งคุกเข่าหันไปโขกหัวให้กับเทวรูป เก่าโหลมอยู่หลายที

“ขอบคุณเทพเซียน! ขอบคุณเทพเซียน!”

ซินฉิว *ไม่ต้องขอบคุณแล้ว ท่านลุง ท่านรีบไปเถอะ ข้าจะ
ขอบคุณมาก*

ทดลองอ่าน

“อ่าๆๆ เอ๊ก...”

“เจ้าหัวเราะพอแล้วหรือยัง” ชินชีวตั้งหูของนักพรตล่ออย่างไม่พอใจ

เมื่อคืนวานเธอยังไม่ทันได้ออกรบก็ต้องพ่ายแพ้ตัวตายเสียก่อน นักพรตล่อหัวเราะจนน้ำลายไหลอาบเต็มคอเสื้อ ตอนที่อุ้วอยู่ด้วย เขายังพอสบปากสบคำได้บ้าง ทว่าทันทีที่ฟันสายตาอุ้วออกมาหาอาหาร เขาก็แผดเสียงหัวเราะยาวเหยียด

ตรงกันข้ามกับนักพรตล่อที่มีความสุขบนความทุกข์ของผู้อื่น หูซานเหนียงกลับเอ่ยเสียงอ่อนอย่างล้งเลวว่า “ผู้มีพระคุณ ท่าน... ท่านทำเช่นนี้ ไม่ค่อยเหมาะกระมัง ถึงอย่างไรพวกท่านก็มีไฉ่สามีมรรรยากัน เช่นนี้...เช่นนี้มิใช่การผิดประเวณีโดยไม่มีแม่สื่อชักนำหรือทหรือ จะถูกผู้คนประณามเอาได้นะเจ้าคะ”

ไม่รู้ว่าคำพูดนี้ไปจี้จุดขาของชินชีวได้อย่างไร เธอถึงได้หัวเราะจนเกือบตกจากหลังล่ออยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยอย่างอารมณ์ดีว่า

“เหตุใดข้าต้องสนใจด้วยว่าผู้อื่นพูดอย่างไร ข้าอยากทำอะไรก็จะทำอย่างนั้น ทำไม่ต้องให้คนอื่นที่ไม่รู้ว่า เป็นใครมากำหนดว่าข้าทำถูกหรือผิดด้วยเล่า

“อีกอย่าง ตอนนี้อยู่ๆ ข้าก็รู้สึกว่่าคำว่า ‘ผิดประเวณี’ นี้ช่างน่าสนใจนัก” ซินชีวเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่ากับว่า ‘ถูกต้องแล้ว ข้าก็คือคนโรครจิต’

หูซานเหนียงตกตะลึงกับคำพูดตรงไปตรงมาของเธอ พลันไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี แต่ในใจก็อดคิดอย่างหวาดผวาก็ไม่ได้ว่า *หรือเทพเซียนย่อมไม่เหมือนคนธรรมดาเช่นนี้เอง*

นักพรตล่อจงใจเอ่ยว่า “อู่วี่ไม่ยินดี เจ้าเองก็ไม่อาจบังคับจิตใจเขาได้ เจ้าสู้ไม่ชนะเขาหรอก”

ซินชีว “ต่อให้สู้ได้ข้าก็ไม่มีทางบังคับจิตใจเขา ข้าไม่ใช่โจรเสียหน่อย เรื่องแบบนี้พิถีพิถันในเรื่องของความสุข หากไม่มีความสุขแล้วจะทำไปทำไม”

นักพรตล่อแค้นเสียงกล่าว “แล้วเจ้ายังพรั่่าพูดว่าตัวเองไม่ใช่คนดี หากเป็นเช่นนั้นจริง เจ้าก็ต้องคิดหาวิธีคว่่าอู่วี่มาครองให้ได้แล้ว แล้วยังมีบุรุษที่เมื่อคืนวานขัดจังหวะเรื่องดี ๆ ของเจ้า เหตุใดถึงไม่ฆ่าเขาระบายความแค้นเล่า ข้ายังจะมอบทองให้เขาอีก บุรุษไว้ประโยชน์เช่นนั้นมิคุณสมบัตินใดให้มีชีวิตอยู่ต่อบนโลก ให้เขาตายไปเสียยังจะดีกว่า”

สายตาของซินชีวกวาดมองหาอาหารตามพุ่มไม้รอบด้าน พลังถามชวนคุยว่า “คนเรามีชีวิตอยู่บนโลกล้วนจะต้องมีสักครั้งที่ถูกชีวิตกัดทับ นักพรตล่อ เจ้าเคยตกอยู่ในสถานการณ์สิ้นหวังจนแทบอยากตายไปบ้างหรือไม่”

นักพรตล่อไม่ส่งเสียงตอบ ชินชิวก็เข้าใจได้ทันที “อ้อ...เจ้าเคย
ลึนะ เจ้าในเวลานั้นต่างกับบุรุษคนเมื่อวานตรงไหน

“แต่ข้าไม่เคยมีความสิ้นหวังเช่นนั้น เพราะไม่ว่าทำอะไรได้ข้าก็จะ
ดูว่าตัวเองมีความสุขหรือไม่ ไม่ใส่ใจผลลัพธ์ที่ตามมา คนเช่นข้ามัก
มีชีวิตที่สุขกว่าผู้อื่นเสมอ ข้าไม่เข้าใจความสิ้นหวังของคนอื่น เพียง
แต่ชอบเห็นคนที่สิ้นหวังพลันได้พบความปิติยินดีไม่คาดฝันท่ามกลาง
ความอัปยศหนทาง สิ้นหนาท่าทางเช่นนั้นทำให้ข้ามีความสุขอย่างมาก

“ข้าไม่เคยถือสาที่จะต้องทำเรื่องที่ทำให้ตัวเองรู้สึกมีความสุข”
พูดจบ ชินชิวก็ใช้ยันต์สายฟ้าแผ่นหนึ่งฟาดลงไปริมโพรงในกองหญ้า
ห่างไปข้างหน้าหลายสิบเมตร

“ฟาดโดนแล้ว” เธอค่อมเอวลงหยิบกระต่ายตัวหนึ่งที่ถูกฟ้าผ่า
จนหัวใหม่เกรียมขึ้นมา

“ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนว่ามีใครใช้ยันต์ฟ้าผ่าจับกระต่าย”
นักพรตล่อเปลี่ยนเรื่อง

ชินชิวก็ไม่ถือสาที่จะเปลี่ยนเรื่องคุยตามเขา เธอแขวนกระต่าย
ไว้บนร่างของเขา “ถ้าเช่นนั้นตอนนี้เจ้าก็ได้เห็นแล้ว”

เมื่อเธอนำของกินกลับไปก็พบว่าอู่อวี้อย่างนั่งรออยู่ที่เดิม กำลังมองต้นไม้
ต้นหนึ่งที่แตกหน่ออ่อนอยู่ใกล้ๆ

ชินชิวคนงามครุ่นคิด เขากำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่กันแน่
คงไม่ใช่เรื่องใหญ่ในชีวิตอะไรหรอกนะ

เชินถู่อวี้อย่างนั่งเหม่อ

ชินชิว “อู่อวี๋ ท่านกำลังมองต้นไม้เซียงซุนอยู่รึ อยากรกินหรือไม่
เช่นนั้นข้าจะเด็ดเอามาทำปิ้งไขว้ให้เซียงซุนให้ท่านกินดีหรือไม่”

เชินถูอวี่คืนสติกลับมา พักหน้าให้ลูกศิษย์ “ดี กิน”

ตอนอยู่บนภูเขาไยวหวงเขาถูกบ่อนอาหารจนเคยชินเสียแล้ว นี่จึงกลายเป็นปฏิกิริยาตอบสนองแบบมีเงื่อนไข ลูกศิษย์ให้อะไรเขาก็กินอย่างนั้น

ซินชิว ให้กินอะไรก็กิน เลี้ยงง่ายจริง ๆ หากว่าตอนกลางคืน อะไรที่วางอยู่ตรงหน้าเขาล้วน ‘กิน’ หมดย่างนี้ ก็ดีนะสิ

เชินถูอวี่มองลูกศิษย์ฮัมเพลงพลางทำอาหารไปด้วย ต่อให้อยู่ในป่ากร้าง ไร่เรือนมุงกระเบื้องให้พักอาศัย แม้แต่อุปกรณ์ทำอาหารก็ไม่มีครบถ้วน วัตถุดิบในการทำอาหารก็เรียบง่าย แต่เวลาส่วนใหญ่นางก็ยังใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

แม้เชินถูอวี่จะมีเรือนกายของมนุษย์ แต่น้อยครั้งนักที่เขาจะเหยียบย่างไปตามสถานที่ที่มีมนุษย์พักอาศัย หลายปีที่ผ่านมา นี่นับเป็นครั้งแรกที่เขาติดตามอยู่ด้านหลังลูกศิษย์ ได้สัมผัสกับสรรพสิ่งในโลกมนุษย์ ได้เห็นชีวิตจิตใจของผู้คนมากมาย ได้พบเจอบรรยากาศหลากหลายรูปแบบ

มนุษย์กับปีศาจนั้นแตกต่างกันมากจริง ๆ เซียนหลังจ้าวอาจารย์ของเขาเคยบอกว่า เขามีร่างมนุษย์เสียเปล่า แต่กลับไร้ซึ่งหัวใจของมนุษย์ ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจฝึกตนสำเร็จเป็นเซียนได้

เมื่อเทียบกับมนุษย์แล้ว ปีศาจมักมีความไม่เพียงพอสารพัดอย่าง ทว่าสิ่งที่เชินถูอวี่ปรารถนามีใช้การสำเร็จเป็นเซียน เขาไม่เคยยึดมั่นถือมั่นกับตบะการฝึกตน ทั้งยังไม่ยึดมั่นกับสิ่งใดมานานมาก

¹ หรือต้นทูน ใบมีรสขชาติและมีกลิ่นหอมคล้ายกระเทียมและหัวหอมผสมกัน นิยมใช้ทำอาหารจีน

² หรือแพนเค้กไข่ ลักษณะเป็นแผ่นแป้งบาง ๆ คล้ายโรตีส

แล้ว ดังนั้นเขาจึงมีชีวิตอย่างหงอยเหงาและซึมเซา

ทว่าลูกศิษย์กลับไม่เหมือนเขา ไม่ว่าจะนางจะอยู่ที่ใดก็สามารถสนุกสนานเฮฮาได้เสมอ ไม่ว่าจะชอบหรือโกรธล้วนแสดงอารมณ์ออกมาชัดเจนมากเป็นพิเศษ

เซินเถวี่พลันถามขึ้นว่า “เจ้ามิใช่ชอบเมืองที่ครึกครื้นหรือกรีเหตุไฉนช่วงนี้ผ่านเมืองหลายแห่งแต่กลับไม่ยอมเข้าไปเล่า”

ซินชิวหันกลับมายิ้มพลางตอบว่า “ท่านไม่ชอบคนพลุกพล่านมิใช่หรือ ท่านไม่ชอบ พวกเราก็ไม่ไปอย่างไรละ”

อยู่ดี ๆ เซินเถวี่ก็รู้สึกว่ารอยยิ้มของลูกศิษย์ในเวลาหนึ่งดงาม นามองยิ่งกว่ารอยยิ้มที่นางมอบให้เมื่อคืนวานเสียอีก เมื่อนึกถึงเรื่องราวเมื่อคืนวาน เขาก็ยังมีความรู้สึกลุ่มลึกบางอย่าง แต่ก็ไม่เข้าใจว่ามีสิ่งใดผิดปกติอยู่ตรงไหนกันแน่

แน่นอนว่าเซินเถวี่ได้เข้าใจอย่างรวดเร็ว เพราะซินชิวไม่คิดจะถ่วงเวลาให้ล่าช้า เธอยิ่งเจออุปสรรคก็ยิ่งกล้าหาญ ผ่านไปอีกสองวันก็ทดลองใหม่อีกครั้ง

คืนนี้พวกเธอพักอยู่ในจุดพักม้าแห่งหนึ่ง ตามประสบการณ์ของซินชิวแล้ว สถานที่เช่นนี้มักไม่รับคนมาค้างแรม แต่คงเพราะที่นี้กันดารห่างไกลเกินไป อีกทั้งยังเก่าโทรมและมีขนาดเล็ก ไร้คนดูแล ท่านลุงที่อยู่ด้านในก็เลยทำงานตามหน้าที่ควมการหาลำโพงพิเศษ โดยการดัดแปลงให้เป็นที่พักแรมไปด้วย

แม้รสชาติของอาหารจะไม่อร่อยนัก แต่จะดีจะชั่วก็ยังมีเตียงให้นอน ซินชิวยังคงจองห้องแค่ห้องเดียวอยู่เหมือนเดิม อีกทั้งยังเกลี้ยกล่อมให้อู้อวี่ที่เตรียมจะนั่งเหม่อ (ฝึกตน) อยู่ด้านข้างทั้งคืน

ขึ้นไปนอนบนเตียงอย่างกระตือรือร้น

ซินฉิว สรุปล้ำแล้วเขาพอจะมีความรู้สึกกับเธออยู่บ้าง หรือว่าโง่งอ จนถึงขั้นที่ว่าถูกเธอลากขึ้นเตียงก็ยังไม่เข้าใจว่าเธอต้องการอะไรกันแน่

เซินถูอวี่ที่มักจะกลับคืนร่างเดิมเป็นแพนด้ายักษ์ถูกลูกศิษย์ ทั้งกอดทั้งลูบคลำจนเกิดความเคยชินแล้ว จึงไม่มีความคิดไปในทาง ที่ไม่ถูกไม่ควรแม้แต่น้อย เมื่อสังเกตเห็นว่าลูกศิษย์ถอดชุดด้านนอก ออก เผยให้เห็นแขนขาขาวนวลสองข้าง มานั่งข้างกายมองจ้องตาเขา เขาก็เพียงแค่มินหน้ามาถามอย่างสงสัย “รอยตราผีร้ายหายไปแล้วมิใช่รี”

จากนั้นเขาก็เห็นว่าลูกศิษย์นอนฟูบลงมาบนหน้าอกของตน ทำคางยี้มอ่ย “ท่านไม่เข้าใจจริงๆ หรือ ข้านี้กว่าข้าแสดงออกชัดเจน มากแล้วนะ ข้าอยากจะ...”

ประโยคหลังจากนั้นนางเบี่ยงหน้าแนบกระชับที่ข้างหูของเซินถูอวี่ พุดเสียงเบาเป็นพิเศษ แต่เมื่อดังเข้าหูเซินถูอวี่ก็กลับไม่ต่างอะไรจาก เสียงฟ้าผ่า... แล้วยังเป็นฟ้าผ่าแบบสะเทือนเลื่อนลั่นเหมือนตอนที่เขา หลอมร่างมนุษย์ออกมาได้สำเร็จด้วย

เซินถูอวี่ “...”

เซินถูอวี่ “!”

เซินถูอวี่ “...!”

เขาเบิกตากว้าง ถลันพรวดลุกขึ้นจนวนรงตกไปจากเตียง รวากับ ภาพสต็อบโมชัน³ ติดต่อกันสามจังหวะ

ซินฉิว “...”

³ เป็นเทคนิคการสร้างภาพเคลื่อนไหวโดยการถ่ายภาพทีละภาพแล้วนำมาประกอบกัน เพื่อให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวแบบต่อเนื่อง

พี่ใหญ่อู่วิวี่ที่เวลาปกติไม่เคยแสดงสีหน้าใด ๆ ได้แสดงออกถึงความตกตะลึงของเขาอย่างสมบูรณ์แบบ แต่เรื่องที่เธออยากนอนกับเขาจูโจมเขาได้รุนแรงขนาดนี้เขี้ยวเธออ ปฏิกริยาตอบสนองเช่นนี้ทิมแทงใจกันเกินไปหน่อยหรือไม่

ทว่าหลังจากนั้นเธอก็รู้สึกว่าการที่อู่วิวี่หล่นจากเตียงทั้งตัวแล้วยังมีสีหน้าที่มองเธออย่างแข็งค้ำงเช่นนั้นตลกมาก จึงอดไม่ไหวหลุดหัวเราะพรีตออกไป เธอนอนคิดว่าอู่วิวี่ริมเตียงเอ่ยอย่างอารมณ์ดีว่า “เหตุใดท่านต้องตกใจขนาดนี้ด้วยเล่า ท่านไม่ยินดีข้าก็ไม่บังคับท่านหรอกนะ แคंपฏิเสธเข้ามาตามตรงก็ได้แล้ว”

ไม่เพียงแต่ร่างมนุษย์ที่หล่นลงจากเตียง ในความเป็นจริงแล้วร่างเดิมของซินฉิววี่ที่นั่งอยู่บนต้นไม้ในลุหลังซึ่งห่างไกลไปหมื่นหลี่ก็พลัดตกลงมาจากง่ามกิ่งไม้เช่นกัน

ในที่สุดซินฉิววี่ก็ลุกขึ้นยืนได้สำเร็จ เขามองลูกศิษย์ ในใจรู้สึกเหลือเชื่ออย่างยิ่ง เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ไปได้

“เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้ไปได้” และเขาก็ถามออกมาอย่างไม่เข้าใจจริงจัง

ซินฉิววะพริบตาพริบ ๆ “ที่แท้ท่านก็มองไม่ออกจริง ๆ ด้วยครั้งแรกที่ข้าได้พบท่าน ข้าก็ชอบท่านมากแล้ว ตลอดทางมานี้ข้าก็มักจะพูดบ่อย ๆ มีให้หรือ”

แต่ตอนที่ลูกศิษย์กอดร่างเดิมซึ่งเป็นตัวกินเหล็กวิญญูณของเขา นางก็มักพร่ำบอกว่าชอบเขาเหมือนกันนี่นา เขานี้ก็ว่าลูกศิษย์ก็แค่มีความรู้สึกที่ใสซื่อตรงไปตรงมาเสียอีก

“ทำไมเจ้าถึงมีความรู้สึกฉันชายหญิงกับข้าได้”

คำถามนี้ฟังดูประหลาดนัก ซินฉิวเอ่ย “ท่านเป็นบุรุษ ข้า

เป็นสตรี ข้าเห็นท่านแล้วชื่นชอบ ดังนั้นจึงมีความรู้สึกฉันชายหญิง ยังมีคำถามอีกหรือไม่ ถามเสร็จแล้วท่านลองพิจารณาดูว่าจะตอบตกลง ข้าได้หรือไม่”

เชษฐอวีพลันกระจ่างแจ่มทันใด พลังรู้สึกว่ามีอาจเผชิญหน้า กับลูกศิษย์ได้ ดังนั้นเขาจึงกลับคืนมามีสีหน้าเฉยชาดังเดิม รีบร้อน ล่ายหน้าเอ่ยว่า “ข้า...ขอลา”

จากนั้นก็เผ่นหนีไปอย่างลนลาน ไม่เหลือแม้แต่เงา ทว่าเขา ไม่ได้ออกทางประตู แต่กลับพุ่งออกไปทางหน้าต่างที่อยู่ใกล้ที่สุด ความเร็วในการจากไปอ่องไวประหนึ่งสายฟ้าแลบ

ซินชีวมองหน้าต่างที่เปิดอ้า ลมพัดโชยเข้ามารู้สึกหนาวเล็กน้อย เธอจึงดึงผ้าห่มขึ้นมาห่มทับร่าง พลังครุ่นคิดอย่างหนัก “นี่ข้าทำให้ เขาตกใจจนหนีไปแล้วหรือ”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ เอ๊ย...” นักพรตล่อหัวเราะเหมือนโกซันอีกครั้ง

ซินชีวนั่งอยู่บนหลังล่อจึงเตะเขาไปหนึ่งทีอย่างไม่เบาไม่แรง “หัวเราะพอแล้วก็หยุดปากซะ”

อู่วีที่เมื่อคืนวานถูกเธอทำให้ตกใจไม่ได้ปรากฏตัวอีก ซินชีว คิดว่าเขาคงไม่อยากจะเดินทางร่วมกับเธออีกแล้ว เธอจึงกลับมา เดินทางคนเดียวเหมือนก่อนหน้านี้อีกครั้ง

เธอหยิบกระจกออกมาส่องใบหน้าตัวเอง เอ่ยวิเคราะห์ว่า “ข้า รู้สึกว่าสาเหตุที่ทำให้คนตกใจหนี น่าจะไม่ใช่เพราะใบหน้าของข้านะ”

นักพรตล่อ “คิก ๆ ๆ ๆ”

ซินชีว “ปัญหาที่เป็นรูปธรรมก็ต้องวิเคราะห์อย่างเป็นรูปธรรม ไม่แน่ว่าสาเหตุอาจเป็นเพราะเขาก็ได้”

นักพรตล่อหน้าตาอัปลักษณ์ จึงรู้สึกอิจฉาในความหล่อเหลาของ อู่วิวอย่างมาก เขาพูดด้วยน้ำเสียงกระแนะกระแหน “บุรุษที่หน้าตาดี ล้วนไร้ประโยชน์”

ซินชิว “ความอิจฉาทำให้คนอัปลักษณ์ นักพรตล่อ หากเจ้า ยังเป็นเช่นนี้ต่อไปก็จะอัปลักษณ์จนคนทนมองไม่ได้แล้วนะ... ที่จริง ข้าสงสัยว่าอู่วิวได้ฝึกเคล็ดวิชาใดหรือไม่ จึงไม่สามารถนอนกับผู้อื่นได้ ต้องรักษาพรหมจารีเอาไว้ตลอด”

หูซานเหนียงอดไม่ไหวเปิดปากเอ่ยว่า “เป็นเพราะท่านเปิดเผย เกินไป สตรีควรจะสำรวมเสียหน่อย ไม่ควรพูดถึงเรื่องแบบนี้ง่าย ๆ”

ซินชิว “นอนกับคนอื่นไม่ใช่จะไปทำลายล้างโลกเสียหน่อย ยังต้องคิดพิจารณาอย่างลึกซึ้งอะไรด้วยรี”

“ช่างเถิด หากชะตาลิขิตไว้ว่าจะมีก็ต้องมี หากชะตาลิขิตไว้ว่า ไม่มีก็มีอาจบังคับร้องขอได้”

สุดท้ายซินชิวก็ทำการสรุปเรื่องนี้ด้วยประโยคนี้แล้วปล่อยผ่านไป จากนั้นเธอก็เข้าไปในเมืองแห่งหนึ่งที่อยู่ใกล้เคียง เตริยมจะหาของดี ๆ มากินดื่มชดเชยวันเวลาที่ต้องนอนกลางดินกินกลางทรายช่วงที่ผ่านมา ของตนสักหน่อย มองดูแล้วเหมือนว่าเธอจะไม่เก็บเรื่องที่ถูกคนปฏิเสธ มาใส่ใจสักเท่าใด

นักพรตล่อหัวเราะจนพ้อใจ ก่อนทอดถอนใจเอ่ยด้วยน้ำเสียง อ่อนลงว่า “ยายหนูอย่างเจ้าถูกคนเขาปฏิเสธก็ไม่เห็นว่าจะอับอาย โกรธเคืองอะไรเลย”

ซินชิวพูดโผงผางไม่อ้อมค้อม “ข้าก็แค่ละโมภในความงามของ อู่วิว ความชื่นชอบที่ตื่นขึ้นเช่นนี้จะยืนยาวได้อย่างไร แน่นอนว่า ต้องมีอาจคิดถึงพะวงหาเขาอยู่ในใจได้ตลอดเวลา”

ทางฝั่งของชินชิว่ไม่คิดถึงพะวงหาแล้ว แต่ไม่รู้เลยว่าตอนนี้ในใจของชินญอวี่ผู้เป็นอาจารย์กลับเต็มไปด้วยความฉุนเฉียวและความลำบากรใจ แม้แต่ร่างมนุษย์ของเขาก็ยังไม่กล้าตามลูกศิษย์ไป เพียงยืนอยู่บนต้นไม้ข้างจุดพักม้าเล็กๆ ที่เกาโทรมแห่งนั้น มองลูกศิษย์ขี้อ้อจากไปไกล พลางครุ่นคิดว่าเหตุใดเรื่องราวจึงกลายมาเป็นเช่นนี้ได้

เขาเป็นอาจารย์ของผู้อื่นครั้งแรกก็ต้องเผชิญกับปัญหายุ่งยากถึงเพียงนี้แล้ว

แน่นอนว่าเขาไม่คิดว่าลูกศิษย์ทำอะไรผิด เพราะถึงอย่างไรนางก็รู้ว่าเขาคืออาจารย์ ลูกศิษย์เพียงแค่อื่นชอบบุรุษแปลกหน้าคนหนึ่งเท่านั้น อีกทั้งเขาเองก็ไม่เคยตั้งใจจะปิดบัง และไม่เคยคาดคิดว่าลูกศิษย์จะมีใจให้บุรุษเช่นนี้

หากวันหนึ่งลูกศิษย์รู้ตัวตนที่แท้จริงของ ‘อู่อวี่’ นางจะเผชิญหน้ากับเขาอย่างไร

เลี้ยงดูลูกศิษย์คนหนึ่งไม่ง่ายจริงดังคาด ถึงกับต้องมาจัดการกับปัญหายุ่งเหยิงซับซ้อนเช่นนี้ ชินญอวี่หวนนึกถึงเหล่าศิษย์พี่ศิษย์น้องของตน ดูเหมือนจะไม่มีใครที่ต้องเผชิญกับความยุ่งยากเช่นนี้มาก่อน

บางทีปัญหายากเช่นนี้ เขาควรนำไปสอบถามอาจารย์

ชินญอวี่ผู้มีเส้นผมสีขาวยาวในภูเขายาวหางของสูลิงทะเลยานเมฆมุ่งตรงไปหาเขียนหลังจ้าวที่อยู่ใต้อาสน์ด้านหลัง

เขียนหลังจ้าว “...”

เพราะลูกศิษย์ถูกศิษย์หลานชื่นชอบไม่รู้ว่าจะควรทำอย่างไร ก็เลยมาถามข้า

เขียนหลังจำวตอบอย่างเคร่งขรึม “เจ้าสามารถจัดการเองได้”
ลูกศิษย์ไม่เข้าใจเรื่องเช่นนี้ แล้วเขาเข้าใจนั้นหรือ

ทดลองอ่าน

ชีวิ๊ว พบศาลเขียนหลังจำวอีกแห่งหนึ่ง

อาจารย์ปู่ยังคงเป็นอาจารย์ปู่ที่ยอดเยี่ยม ศาลของเขามิได้ตั้งเรียงรายเป็นแถบใหญ่ทั้งหมด มีส่วนที่กระจัดกระจายไปตามสถานที่ต่างๆ ด้วย ความครึทธากระจายอย่างไม่สม่ำเสมอเช่นนี้ก็น่าจะต้องเกี่ยวข้องกับสภาพการณ์ปัจจุบันที่แคว้นต่างๆ ประปนกันมั่วซั่ว อีกทั้งหากดูจากสิ่งนี้ก็จะเห็นว่าในอดีตอาจารย์ปู่เคยไปเยือนสถานที่ต่างๆ มาหลายแห่ง

ทุกครั้งที่ชีวิ๊วเห็นศาลเขียนหลังจำวก็มักจะต้องตรงดิ่งเข้าไปในศาล ศาลเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วจะมีผู้ดูแล แน่หนอว่าย่อมไม่อนุญาตให้คนเข้าออกตามอำเภอใจ ทุกครั้งเธอจะต้องคอยอธิบายกับคนอื่นว่าตนเป็นศิษย์หลานของเขียนหลังจำว ซึ่งเป็นเรื่องที่ยุ่งยากมาก แล้วยังไม่แน่เสมอไปว่าคนเขาจะยอมเชื่อ

ดังนั้นชีวิ๊วจึงเลือกวิธีการที่สะดวกที่สุด นั่นคือใช้เวทอำพรางเรือนกาย แค่นี้เธอก็สามารถเข้าไปกินหรืออยู่ฟรีในศาลได้แล้ว

เมื่อเข้ามาพักในศาล เธอไม่เคยลืมที่จะจูดรูปกราบไหว้อาจารย์ปู่

ตามคนส่วนมาก ศาลเขียนหลังจำวส่วนใหญ่จะครึกครื้นอย่างยิ่ง มีผู้คนมาจตุฎกราบไหว้ไม่ขาดสาย รวมถึงครั้งนี้ที่ซินฉิวเข้ามาในศาล ก็มีคนไม่น้อยที่มาขอพรเรื่องความรัก

ซินฉิวรู้สึกมาตลอดว่าอาจารย์ปู้นั้นสมกับเป็นเซียนโดยแท้ เทพเซียนท่านอื่นมักช่วยเหลือผู้ที่มาขอพรเรื่องความรัก ขอลูกขอความร่ำรวย หรือขอทรัพย์สินเงินทอง แต่ท่านผู้อาวุโสกลับต่างออกไป เขาไม่สนใจสิ่งเหล่านี้เลย ตลอดทางที่ผ่านมาซินฉิวเห็นผู้คนมาจตุฎขอสารพัดอย่าง ไม่เพียงเรื่องลูกหรือความรัก ยังมีคนที่ขอให้วัวที่หายไปกลับคืนมา หรือคนที่ผมขาวก่อนวัยก็ขอให้ผมกลับมาดำดังเดิม เป็นต้น

ซินฉิวฟังแม่นางข้างๆ ที่ขอพรให้ได้สามีดี ๆ อย่างเขินอาย เธอเองก็หิบบูธขึ้นมาจตุฎเช่นกัน แล้วพึมพำขอพรอาจารย์ปู้ “อาจารย์ปู้ โปรดคุ้มครอง ข้าคงไม่ขอพรเรื่องชีวิตคู่อะไรแล้ว ข้าขอเพียงว่าคราวหน้าที่เจอบุรุษถูกใจ เขาจะไม่ถูกข้าทำให้ตกใจจนหนีไปก็พอ”

อาจารย์ปู้ มนุษย์ธรรมดาคนอื่นจะขอพรเรื่องความรักกับข้าก็ช่างเถิด แต่เจ้าเป็นศิษย์ของสุ่หลิง จะไม่รู้รู้เลยหรือว่าอาจารย์ปู้มิได้ดูแลเรื่องความรักชีวิตคู่อะไรเหล่านี้

ซินฉิวพูดในใจจับกับกฐนปลงกระถางอย่างสบายใจ ทว่าเมื่อเธองยหน้าขึ้นก็เห็นว่ารูปของตัวเองดับอยู่ในกระถาง

ซินฉิว “...”

อาจารย์ปู้ นี่ท่านหมายความว่าอย่างไร จะบอกว่าข้าถูกกำหนดมาแล้วว่าต้องโดดเดี่ยวอย่างนั้นรึ หรือจะบอกว่าลูกศิษย์ของสุ่หลิงไม่ได้รับอนุญาตให้มีความรัก

เธอมองเทวรูปที่มีใบหน้าเมตตาปราณีตรงหน้า พลังคิดในใจว่า

ต้องเป็นเพราะถูกลมพัดดับแน่นอน ดังนั้นเธอจึงแอบขยี้นิ้วจุดรูปขึ้นใหม่อีกครั้ง แต่รูปก็ดับลงตรงหน้าเธออีกครา

เอาเถอะ เป็นความผิดของลม

ซินชีว่ตั้งรูปออกมา เผารูปทั้งก้านให้เหลือเพียงเถ้า จากนั้นก็ไปรยขี้เถ้าใส่ลงไปใ้ในกระถาง หัวเราะคิกคักเอ่ยว่า “อาจารย์ปู่ ท่านตอบตกลงแล้วนะเจ้าคะ คราวหน้าอย่าปล่อยให้เส้นทางการจีบบุรุษของศิษย์หลานต้องพบเจออุปสรรคเช่นนี้อีกเลย”

อาจารย์ปู่ ข้าไม่ได้ตอบตกลง

ซินชีว่ออกจากศาลเขียนหลังจ้าว น่าจะมาถึงอาณาเขตของอีกแคว้นแล้ว

การแต่งกายของผู้คนที่นี้แตกต่างจากที่เธอพบเห็นก่อนหน้านี้ สำเนียงที่พูดก็ไม่เหมือนกัน ตัวอักษรที่เขียนไว้บนธงนอกกำแพงหรือโรงเตี๊ยมข้างทางก็เปลี่ยนไป แต่ยั้งดีที่ยุคสมัยนี้คนที่รู้ตัวอักษรมีน้อย อีกทั้งสถานที่ที่ต้องใช้ตัวอักษรจริงๆ ก็มีไม่มาก ซินชีว่เรียนรู้ประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันมาลีห้าประโยคก็เพียงพอจะเอามาใช้ที่นี่ได้แล้ว

บริเวณโดยรอบสถานที่แห่งนี้ไม่เห็นความแห้งแล้งอดอยาก ชีวิตของผู้คนไม่ได้ลำบากมากนัก หากมองจากความหลากหลายของอาหารในร้านรวงข้างทางก็พอจะเข้าใจได้

รสชาติอาหารที่นี้แตกต่างจากลู่หลิงไม่มาก ต่างก็มีรสเผ็ด และยังมีรสเปรี้ยวเพิ่มมา ซินชีว่กินบะหมี่เผ็ดเปรี้ยว¹ ที่ไม่ได้กินมานาน แม้ไม่เหมือนที่เธอเคยกินในชาติก่อน แต่ก็มากพอจะทำให้อารมณ์คิดถึงบ้านเกิดพรั่งพรูขึ้นมาอีกครั้ง

¹อาหารพื้นเมืองของเสฉวน เป็นบะหมี่เส้นเล็กคลุกกับน้ำส้มสายชู ซอสถั่วเหลือง เกลือ น้ำตาล และน้ำมันพริก

ซินชีวเดินอยู่บนถนนตรงกลางระหว่างบ้านเรือนที่สูงต่ำไม่เท่ากัน ตามพวกเด็ก ๆ ไปดูจิวผีที่คนแสดงของที่นี่ จิวผีก็คือการเต้นระบำ บวงสรวงขนาดใหญ่อย่างหนึ่ง ผู้คนมากมายแต่งกายประหลาด ตรงเอวรัดกลอง ในมือถือค้อนและธงผ้า เปลือยเท้าสวมหน้ากาก เดินไปตามตรอกซอกซอย ว่ากันว่าเป็นการขับไล่สิ่งชั่วร้าย

ตามความเห็นของซินชีว นี่ก็คือระบำหม้อผีแบบรวมกลุ่ม เมื่อการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานของผู้คนได้รับการตอบสนองแล้ว ย่อมต้องการความมั่นคงทางจิตวิญญาณ จิวผีที่เต็มไปด้วยกลิ่นอาย ท้องถิ่นนี้จึงเป็นหนทางหนึ่งที่ชาวบ้านใช้สร้างความมั่นคงทางใจให้แก่ตนเอง

ผู้คนที่นี่ไม่แปลกใจคนนอก เมื่อเห็นคนแปลกหน้าอย่างซินชีว ก็ไม่ได้แสดงสีหน้าหวาดระแวงหรือต่อต้าน เด็ก ๆ หลายคนยังวิ่ง ล้อมรอบตัวเธอพลางหัวเราะคิกคัก ต่างมองเสื้อผ้าบนร่างของเธอ ด้วยความสงสัยใคร่รู้ ก่อนมองล่อที่ตามมาด้านหลังเธอ แล้วพูดอะไรบางอย่างกับเธอเสียงดังเจื้อยแจ้ว

ซินชีวยิ้มตาหยีเอ่ยว่า “พวกเจ้าพูดอะไรกันนะ พี่สาวฟังไม่รู้เรื่อง”

เธอจงใจเลียนแบบสำเนียงของที่นี่ คนในพื้นที่ฟังแล้วรู้สึกประหลาด พวกเด็ก ๆ จึงพากันหัวเราะฮา ๆ อย่างพร้อมเพรียง แม้แต่พวกหญิงสาวที่นั่งทำงานฝีมืออยู่หน้าประตูบ้านสองฝั่งทาง เมื่อได้ยินเข้าก็ยั้งหัวเราะเบา ๆ อย่างเป็นมิตร และยังมีเด็กสาวดวงตากกลมโต คนหนึ่งช่วยแก้ไขคำเรียกขานตัวเองของซินชีวให้ถูกต้องด้วยน้ำเสียงใสกังวาน

ซินชีวชอบบรรยากาศเช่นนี้ เธอผ่านสถานที่มาหลายแห่ง ผู้คน

ของหลาย ๆ สถานที่ยามเห็นคนแปลกหน้า ปฏิกริยาตอบสนองแรก ก็คือรีบหลบหนีห่าง ถึงขั้นที่ว่าสิ่งที่คิดเป็นอันดับแรกคือการกดขี่ ประทุษร้ายอย่างคนป่าเถื่อนและขาดความรู้ แต่ที่นี้กลับต่างออกไป โดยสิ้นเชิง

เธอติดตามกลุ่มเด็กๆ ไปดูจิ้งจอกบนถนน จนกระทั่งพวกเขาหยุดอยู่บนลานกว้างขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง คนนับร้อยยืนล้อมวงหลากสี ที่ตั้งตระหง่านพลางส่งเสียงทวาดโห่ร้อง เสียงกลองดังตึง ๆ สะท้อนก้องไปทั่วสี่ทิศ พวกเขาคิดว่ายิ่งเสียงกลองดังเท่าไร ก็ยิ่งขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ดีเท่านั้น ดังนั้นเหล่าบุรุษที่ผิวหนังเป็นสีทองแดงจึงออกแรงร่ำกลองกันอย่างเต็มที่

ครั้นใกล้เที่ยงทุกคนก็แยกย้ายกันไป เหล่าสตรีและคนเฒ่าคนแก่ที่อยู่ในตรอกต่างพากันเรียกเด็กๆ บ้านตนให้กลับไปกินข้าว พวกเด็กๆ ที่ก่อนหน้านี้อยู่ข้างกายชินชิวฟังเธอพูดคุยและมองเธอใช้เชือกหลากสีเส้นหนึ่งถักกำไลข้อมือ ต่างก็แยกย้ายไปอย่างอวลย อารมณ์ เหลือเพียงเด็กหญิงเส้นผมออกเป็นสีเหลืองคนหนึ่งที่ขยับยืนอยู่ตรงนั้น มองกำไลข้อมือสีสดที่ชินชิวถักตาปริบ ๆ

ชินชิวถักช่วงสุดท้ายแล้วขมวดปมแน่น เมื่อเห็นสายตาของเด็กหญิง เธอจึงมอบกำไลเชือกหลากสีให้กับนางพร้อมเอ่ย “มอบให้เจ้า”

เด็กหญิงได้ยินคำพูดของคนต่างถิ่นผู้นี้ก็เผยสีหน้าดีใจ รับกำไลข้อมือหลากสีมาไว้ในมือ นางชื่นชอบก้องนินเล็กน้อย ไปรังแสงสีแดงที่อยู่บนนั้นมากเป็นพิเศษ ลูบคลำไม่ยอมวางมือ ก่อนจะสวมกำไลลงบนข้อมือเล็กบางของตน

ชินชิวนั่งอยู่บนบันไดหิน ยิ้มมองนางไอ่อวด เด็กผู้หญิงของ

ที่นี่ต่างสวมเสื้อผ้าสีสดใส กระโปรงเป็นลายดอกไม้ฉับซ้อน บนศีรษะสวมเครื่องประดับเงิน เด็กหญิงตรงหน้าถึงแม้แต่งกายไม่ต่างจากคนอื่นๆ แต่ดูจากเครื่องประดับเงินที่มีเพียงน้อยนิดบนร่าง ก็พอจะมองออกว่าฐานะทางบ้านของนางมิได้ร่ำรวยนัก

जू ๆ ก็มีคันทะโกนเรียกชื่อนาง เด็กหญิงตอบรับสั้น ๆ ก่อนจะมีเด็กหนุ่มที่ดูแล้วน่าจะอายุประมาณสิบกว่าปีเดินมาหา เด็กหนุ่มผิวดำเกรียมแต่ร่างกายกำยำแข็งแรง พุดอะไรบางอย่างด้วยสีหน้าบึ้งตึง ความหมายคร่าว ๆ คงถามว่าทำไมถึงยังไม่กลับบ้านไปกินข้าวเสียที

เด็กหญิงไม่กลัวเขา เถียงกลับไปสองประโยค แล้วยังยกมือของตนขึ้นโอดวอดก่ำไหลหลากสิ่งดงมบนข้อมือให้เขาดูด้วยความดีใจ เห็นได้ชัดว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกัน อีกทั้งความสัมพันธ์ยังไม่เลวด้วย

เด็กหนุ่มทำท่าจะลากนางกลับบ้าน ทว่าเด็กหญิงกลับขึ้นมาที่ชินชิวแล้วพุดอะไรบางอย่าง ความหมายคร่าว ๆ คล้ายเชิญเธอให้กลับไปกินข้าวที่บ้านด้วยกัน เด็กหนุ่มดูไม่ค่อยเต็มใจนัก แต่สุดท้ายก็ทนการรบเร้าของน้องสาวไม่ไหว จึงทำท่าบอกเป็นนัยให้ชินชิวตามพวกเขากลับไป

ชินชิวจึงใช้กำไลข้อมือเชือกสีสดเส้นหนึ่งแลกมาด้วยมิตรภาพของเด็กหญิงตัวน้อยทั้งอย่างนี้ อีกทั้งยังได้กินหรืออยู่ฟรีด้วยหนึ่งคืน และก็เป็นไปตามที่เธอคาดเดาไว้ ฐานะทางบ้านของพี่น้องคู่นี้ไม่ได้ร่ำรวยนัก บ้านของพวกเขาเล็กกว่าบ้านของคนอื่นๆ ภายในบ้านมีเพียงพวกเขาสองคน ไม่มีผู้ใหญ่คนอื่นอีก

ไม่พุดถึงชาติก่อน ปัจจุบันร่างนี้ของชินชิวก็อายุสี่สิบเอ็ดปีแล้วแน่นอนว่าเธอไม่มีทางยอมให้พี่ชายน้องสาวตัวน้อยที่ใช้ชีวิตพึ่งพากัน

อย่างยากลำบากคุณนี่ต้องแบ่งอาหารของตัวเองเพื่อมาต้อนรับเธอ เธอจึงหยิบวัตถุดิบในการทำอาหารที่เหลืออยู่ออกมาจากถุงร้อยสมบัติ จากนั้นไล่เด็กหนุ่มที่อยากจะเดินเข้าครัวทำอาหารออกไป แล้วแสดงฝีมือในการทำอาหารให้พวกเขาดู

เธอแค่ทำเนื้อตุ๋นกับแผ่นแป้งอย่างง่ายอย่างเรียบง่าย ผลคือพี่น้องทั้งสองก้มหน้าก้มตากินไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมอง

เด็กหนุ่มที่เมื่อครู่ยังทำสีหน้ากังวลว่าเธอจะวางยาพวกเขาหรือไม่เวลานี้คล้ายจะลืมเลือนความกังวลของตนไปหมดสิ้น พอกินเสร็จเขาไม่เพียงแต่มีสีหน้าดี ๆ ให้เธอเห็น หากแต่ยังแสดงความก้าวกระโดดในเชิงคุณภาพ ถึงกับยิ้มกว้างเผยฟันขาวครบทุกซี่ให้เธอเห็นอีกด้วย

ในห้องของพวกเขาค่อนข้างอับชื้น ผ้าห่มก็เห็นได้ชัดว่าไม่ค่อยได้เอาไปตากแดดจึงมีกลิ่นอับ เด็กหญิงตัวน้อยที่พาซินซิวกลับมาอนที่บ้าน เวลานี้เริ่มรู้จักเขินอายแล้ว นางกอดผ้าห่มเตรียมจะเอาไปตากแดดให้เธอ

ซินซิวรับผ้าห่มมา ปีนสองสามครั้งก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้าน ก่อนสะบัดผ้าห่มออกตาก เธอรู้สึกที่แสงแดดฤดูใบไม้ผลินี้ช่างงดงาม จึงเอนกายนอนพักอยู่บนหลังคามุงแฝกเสียวเลย

เด็กหญิงก็ปีนขึ้นมาเหมือนกัน นางขึ้นไปยังตำแหน่งที่เห็นธงหลากสีได้ไร่ไรแล้วบอกกับเธอว่า ตอนกลางคืนจะมีอาจารย์ผีมาช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายขอพรให้ผู้คนที่นั่น พร้อมเฝ้าด้วยความเสียตายอย่างยิ่ง ด้วยอาจารย์ผีร้ายกาจยิ่งนัก สามารถนำพาโรคภัยและหายนะจากไปได้ แต่คนต่างถิ่นมีอาจไซค์ตี้ได้รับการอำนวยการจากอาจารย์ผีเช่นนี้

ซินชีวเป็ลียงแรงไม่น้อยกว่าจะเข้าใจถ้อยคำของเด็กหญิง แล้วเธอก็รู้สึกสงสัยใคร่รู้อย่างมาก ผู้คนที่นั่นดูจะเคารพนับถือและชื่นชอบคำว่า ‘ผี’ อย่างน่าประหลาดใจ ไม่เหมือนกับหลายสถานที่ที่เธอเคยเดินทางผ่านมาก่อนหน้านี้

ตอนบ่ายซินชีวออกไปเดินเล่นตามถนน ชมความครึกครื้นอีกครั้ง เด็กหญิงก็ติดตามเธอไปด้วย พวกเด็ก ๆ เห็นกำไลข้อมือสีสดบนข้อมือของเด็กหญิง ต่างก็อยากได้บ้าง คนที่ใจกล้าหน่อยถึงกับเขย่ามือซินชีวอ่อนขอ

ซินชีวจึงชักให้พวกเขาคนละเส้น และได้รับมิตรภาพจากเด็กน้อยกลุ่มนี้มาอีกครั้ง ทั้งยังได้รับคำเชิญจากพวกเขาให้ไปนั่งเล่นที่บ้าน

พวกผู้ใหญ่ในบ้านของเด็ก ๆ เหล่านี้เห็นลูกหลานตนพาคนแปลกหน้ากลับมาบ้านก็ไม่ดูดำ แต่ยังคงนำชาและของกินออกมาต้อนรับซินชีวด้วยความยินดียิ่ง

รูปแบบบ้านของพวกเขาไม่ต่างกันนัก ภายในห้องโถงใหญ่ ล้วนจัดวางเทวรูปที่สะดุดตาเป็นพิเศษเอาไว้ เป็นเทวรูปที่มีใบหน้าเป็นผี ตรงเอวห้อยกลองใบเล็ก ในมือถือค้อน

“นั่นคือมารดาผี ช่วยปกป้องคุ้มครองพวกเรา มารดาผีมีบุตรผีสามพันตน หนึ่งพันตนอยู่โลกมนุษย์ หนึ่งพันตนอยู่เมืองยมบาล และอีกหนึ่งพันตนอยู่ระหว่างความเป็นความตาย บุตรผีเหล่านี้ก็คืออาจารย์ผีของพวกเรา พวกเขามีหน้าที่ดูแลควบคุมและออกคำสั่งให้กับผีทุกตนบนโลก” ผู้เฒ่าพูดพลางกราบไหว้เทวรูปไปด้วย

ซินชีวพอจะฟังความหมายของนางออกคร่าว ๆ เธอเคยเห็น